

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 23ης Οκτωβρίου 1998

στην υπόθεση T-25/96 (92), Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1)

(Καθορισμός των δικαστικών εξόδων)

(1999/C 20/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-25/96 (92), Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, με έδρα τη Βόνη, μέλη της οποίας είναι οι: Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG, με έδρα το Oberursel (Γερμανία), Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG, με έδρα το Βερολίνο, Condor Flugdienst GmbH, με έδρα το Kelsterbach (Γερμανία), Germania Fluggesellschaft mbH, με έδρα το Βερολίνο, Harpag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, με έδρα το Langenhagen (Γερμανία), LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG, με έδρα το Düsseldorf (Γερμανία), και Harpag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, με έδρα το Langenhagen (Γερμανία), εκπροσωπούμενες από τον Gerrit Schohe, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Baden, 34 b, rue Philippe II, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Paul Nemitz), με αντικείμενο τον καθορισμό των δικαστικών εξόδων κατόπιν της εκδόσεως της απόφασης του Πρωτοδικείου, της 14ης Μαρτίου 1997, T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen και Harpag-Lloyd κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συλλογή 1997, Σ. II-363), το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, και R. García Valdecasas, P. Lindh, J. Pírrung, και M. Βηλαρά, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 23 Οκτωβρίου 1998, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Καθορίζει το συνολικό ποσό των εξόδων που πρέπει να αποδώσει η Επιτροπή στις προσφεύγουσες σε 30 000 γερμανικά μάρκα, πλέον του ΦΠΑ που οφείλεται ενδεχομένως επί του ποσού αυτού.

(1) ΕΕ C 145 της 18.5.1996.

Προσφυγή της UPS Europe NV/SA κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 3 Νοεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-182/98)

(1999/C 20/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η UPS Europe NV/SA, εκπροσωπούμενη από τον T. R. Ottervanger, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικη-

γορικό γραφείο του Loeff Claves Verbeke, 5, rue Charles Martel, L-2314, άσκησε στις 3 Νοεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής να μη κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε σχέση με την κρατική ενίσχυση την οποία κατήγγειλε η προσφεύγουσα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στις 7 Ιουλίου 1994, η προσφεύγουσα, εταιρεία του ομίλου εταιριών United Parcel Service (UPS), η οποία ασκεί δραστηριότητες επί παγκοσμίως επιπέδου στον τομέα της διανομής δεμάτων, υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή ζητώντας της να κινήσει διαδικασία προκειμένου να διαπιστωθεί, μεταξύ άλλων, ότι η καταχρηστική συμπεριφορά της Deutsche Bundespost Postdienst, ήδη Deutsche Post AG, στην αγορά και οι διασταυρούμενες ενισχύσεις τις οποίες χρησιμοποίησε αντιβαίνουν προς τη Συνθήκη ΕΚ, και ειδικότερα προς τα άρθρα 86, 90, 92 και 93.

Στις 19 Δεκεμβρίου 1997 η Επιτροπή απέστειλε έγγραφο εκθέτοντας ότι θα κινούσε τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης «στις αρχές του επομένου έτους». Στις 10 Αυγούστου 1998 η προσφεύγουσα απέστειλε έγγραφο ζητώντας από την Επιτροπή να λάβει θέση επί της καταγγελίας που υπέβαλε βάσει του άρθρου 92 κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Στις 2 Οκτωβρίου 1998 η Επιτροπή απάντησε εγγράφως στο αίτημα αυτό ότι θα «εξέταζε» τη θέση και τη συμπεριφορά της Deutsche Post AG βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης και δεν θα κινούσε — τουλάχιστον επί του παρόντος — διαδικασία βάσει του άρθρου 93 (βαλλόμενη απόφαση).

Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους:

1. Η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον δεν κίνησε διαδικασία βάσει του άρθρου αυτού κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Στο από 19 Δεκεμβρίου 1997 έγγραφό της η Επιτροπή εξέθεσε ότι θα κινούσε τη διαδικασία στις αρχές του 1998. Κατά την προσφεύγουσα, η δήλωση αυτή σημαίνει ότι κατά το χρονικό εκείνο σημείο η Επι-

- τροπή είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αντιμετώπιζε σοβαρές δυσκολίες κατά την αξιολόγηση του αν τα εκτεθέντα στην καταγγελία μέτρα ενισχύσεως συμβιβάζονταν προς την κοινή αγορά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης και η απόφασή της να μη το πράξει ήταν παράνομη.
2. Η βαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής συνιστά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον δεν παρέχει στην προσφεύγουσα επαρκή εξήγηση των λόγων που ώθησαν την Επιτροπή να μεταβάλει την αρχική της θέση.
 3. Η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
 4. Η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης καθόσον, στην παρούσα υπόθεση, δεν εξέτασε επιμελώς την καταγγελία της προσφεύγουσας.

Αγωγή που ασκήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 1998 από τους Dorothy Bell κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

(Υπόθεση T-184/98)

(1999/C 20/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Dorothy Bell κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τους Kenneth Parker, QC, και Rhodri Thompson, Monckton Chambers, 4 Raymond Buildings, Gray's Inn, London WC1R 5BP, Ηνωμένο Βασίλειο, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Νοεμβρίου 1998, αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι η απόρριψη της αιτίας των ενάγοντων ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή παρέλειψαν να λάβουν ειδικά μέτρα έναντι αυτών σχετικά με την εκτέλεση της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 12 Δεκεμβρίου 1996 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-177/94 και T-377/94, Altmann κ.λπ. κατά Επιτροπής, είναι παράνομη και συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα καταλογιστέο στην Επιτροπή και το Συμβούλιο,

- να υποχρεώσει την Επιτροπή και το Συμβούλιο να καταβάλουν στους ενάγοντες:
 - α) τα επιμέρους ποσά που εκτίθενται στους συνημμένους πίνακες ως παράρτημα 7, όπως θα έχουν κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως και σε περίπτωση που δεν εκδοθεί απόφαση με σχέση με την εκ μέρους των ενάγοντων οφειλή των ποσών αυτών έναντι των φορολογικών αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου·
 - β) κάθε επιπλέον ποσό που μπορεί να αντιστοιχεί:
 - i) στο ποσό που οφείλουν οι ενάγοντες στις φορολογικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο ακόμα δεν έχει προσδιοριστεί, δεδομένου ότι δεν έχουν περατωθεί οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των διαδίκων και των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, επικουρικός
 - ii) τα ήδη υπολογισθέντα ποσά που οφείλουν οι ενάγοντες στις φορολογικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, δεδομένου ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή οφείλουν να αποζημιώσουν τους ενάγοντες για οποιαδήποτε τέτοιου είδους ενδεχόμενη οφειλή και
- να καταδικάσει την Επιτροπή και το Συμβούλιο στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ενάγοντες στην υπό κρίση υπόθεση είναι όλοι μέλη της ομάδας του σχεδίου JET που απασχολούνται από την UKAEA (United Kingdom Atomic Energy Authority) και ζητούν αποζημίωση από την Επιτροπή και το Συμβούλιο επειδή τα εν λόγω όργανα παρέλειψαν να λάβουν μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, της 12ης Δεκεμβρίου 1996, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-177/94, Altmann κ.λπ. και T-377/94, Casson κ.λπ. (1), και τούτο μολονότι ρητώς τους ζητήθηκε να πράξουν κάτι τέτοιο.

Οι ισχυρισμοί είναι κατ' ουσίαν όμοιοι προς αυτούς της υποθέσεως T-30/98, Altmann κ.λπ. (2) με εξαίρεση όσον αφορά τις ημερομηνίες ύστερα από τις οποίες οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι γεννήθηκαν οι αξιώσεις τους για αποζημίωση. Μολονότι υφίστανται τεχνικές διαφορές όσον αφορά τη θεμελίωση των αξιώσεών τους, συγκεκριμένα ότι η απόφαση δεν ακύρωσε καμιά απόφαση σχετική με τους ενάγοντες στην υπό κρίση υπόθεση, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι οι αξιώσεις τους είναι κατ' ουσίαν όμοιες προς αυτές των ενάγοντων στην υπόθεση T-30/98 και ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποχρεούνταν από το κοινοτικό δίκαιο να εξαλείψουν τις παρανομίες από τις οποίες είχαν θιγεί όλα τα μέλη της ομάδας του σχεδίου JET και οι οποίες επισημαίνονται στην απόφαση ή να καταβάλουν αποζημίωση για την παράλειψή τους να πράξουν κάτι τέτοιο.

(1) Συλλογή 1996, σ. II-2041.

(2) ΕΕ C 184 της 13.6.1998, σ. 11.